



12. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8 Sk)

21. BŘEZNA 1999

Z obsahu:

**Zkušenost s Otcem
v životě Ježíše
z Nazareta**

Jan Pavel II.
při generální audienci
3. března 1999
– strana 2 –

Já jsem Cesta...

Bolestný růženec se
Svatým otcem – IV.
– strana 4 –

Rok Boha Otce

Ve službách Božího
milosrdenství...
– strana 5 –

**Jsou ateisté
tolerantní?**

Francis Mardsen
– strana 7 –

**Kardinál Meisner
proti výprodeji víry**

– strana 8 –

Poptávka po autoritě

Christa Meves
– strana 10 –

**Ježíš Kristus
vykázán**

– strana 12 –

Demagogie

– strana 12 –

Una Voce vysvětluje...

Michal Semín,
předseda Una Voce
– strana 13 –



**Otcovská autorita
je Bohem uložená
služba... (str. 10)**

Zkušenost s Otcem v životě Ježíše z Nazareta

Božská podstata otcovství

Bud' pochválen Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista. (Ef 1,3) Tato Pavlova slova nás dobře uvádějí do veliké noviny našeho poznání o Otci, které pramení z Nového zákona. Tady Bůh zjevuje svou trojiční tvář. Jeho otcovství se již neomezuje pouze na označení vztahu ke stvoření, ale vyjadřuje **základní vztah, který charakterizuje jeho vnitřní život**; není to již pouze obecný rys Boha, nýbrž vlastnost **první osoby v Bohu**. Ve svém trojičním tajemství je totiž Bůh **Otcem ze své podstaty**, Otcem od věčnosti, protože plodí od věčnosti Slovo, které je s ním jedné podstaty a je s ním spojeno v Duchu svatém, »který z Otce i Syna vychází«. Svým vykupitelským vtělením se Slovo solidarizuje s námi, aby nás uvedlo do tohoto synovského života, který vlastní od věčnosti. Evangelista Jan říká: *Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.* (J 1,12)

Jedinečnost vztahu Syna a Otce

Na základě tohoto zvláštního zjevení Otce existuje Ježíšova zkušenost. Z jeho slov a z jeho chování vyčnívá, že zakouší vztah k Otci zcela zvláštním způsobem. V evangeliích můžeme konstatovat, že Ježíš **odlišil »své synovství od synovství svých učedníků** tím, že

nikdy neřikal »Otče náš«, kromě příkazu, který jim dal: *Vy tedy se modlete takto: Otče náš a zdůraznil toto rozlišení: k Otci svému i Otci vašemu* (J 20,17)«. (KKC 443)

Již jako malý hoch odpovídá Marii a Josefovi, kteří jej s úzkostí hledali: *Nevěděli jste, že musím být v tom, co je mého Otce?* (Lk 2,48n) Židům, kteří jej stále obtěžovali, protože uskutečnil v sobotu zázračné uzdravení, odpověděl: *Můj Otec pracuje bez přestání, i já pracuji.* (J 5,17) Na kříži vzývá Otce, aby odpustil jeho katanům, a odevzdává svou duši. (Lk 23,34.46) Odlišný způsob, jakým Ježíš vnímá Boží otcovství, pokud jde o jeho vztahy a pokud jde o všechny ostatní lidské bytosti, je založen v jeho vědomí a je zdůrazněn slovy, jimiž se obrací k Marii Magdalské po zmrtvýchvstání: *Nezadržuj mě! Neboť jsem ještě nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a oznam jim: „Vystupuj ke svému Otci a k vašemu Otci, ke svému Bohu a vašemu Bohu.* (J 20,17)

Vzájemné zjevení Syna a Otce

Ježíšův vztah k Otci je jedinečný. Ví, že bude vždycky vyslyšen, ví, že skrze něho zjeví Otec svou slávu, a to i tehdy, když lidé o tom mohou pochybovat a potřebují, aby on sám je přesvědčil. O tom všem se můžeme přesvědčit v epizodě vzkříšení Lazara: *Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, žeš mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky slyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mne, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“* (J 11,41n) V síle této jedinečné shody se může Ježíš představit jako ten,

kdo zjevuje Otce, a to s vědomím, že je to plod vnitřní tajemné vzájemnosti, jak to zdůrazňuje v jásavém hymnu: *Všchno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jen Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.* (Mt 11,27; srov. KKC 240) Otec ze své strany zjevuje tento jedinečný vztah, který k němu chová, když jej nazývá *milovaným*: děje se tak při křtu v Jordánu (srov. Mk 1,11) a při proměnění (srov. Mk 9,7). Ježíš se také skrývá jako syn zvláštním způsobem v podobenství o zlých vinařích, kteří zle naloží nejdříve s dvěma služebníky a pak i s *milovaným synem* pána vinice, které poslal, aby vyzvedli její plody. (srov. Mk 12, 1-11, zvl. v. 6)

Vztah skutečně nejdůvěrnější

Markovo evangelium nám zachovalo aramejský výraz *Abba* (srov. Mk 14,36), jímž Ježíš v bolestné hodině v Getsemanech vzývá Otce a prosí jej, aby od něho odňal kalich utrpení. Matoušovo evangelium nám předalo ve stejné epizodě překlad *Otče můj* (srov. Mt 26,39, srov. také v.42), zatímco Lukáš uvádí prostě *Otče* (srov. Lk 22,452). Aramejský termín, který bychom mohli v moderních jazycích přeložit »táto«, »drahý tatínku«, vyjadřuje vroucí synovskou něžnost. Ježíš jej používá originálním způsobem, když se obrací k Bohu, aby naznačil v plné zralosti svého života, který brzy ukončí na kříži, těsný vztah, který jej spojuje s Otcem i v této dramatické hodině. *Abba* vyjadřuje mimořádnou blízkost mezi Ježíšem a Bohem Otcem, **intimitu, jaká nemá precedent ani v nábožensko-biblickém, ani mimobiblickém kontextu**. Silou smrti a zmrtvýchvstání Ježíše, jediného Syna tohoto Otce, jsme podle slov sv. Pavla i **my pozdvízeni k důstojnos-**

ti synů a vlastníme Ducha svatého, který i nás vede, abychom volali *Abba, Otče!* (srov. Řím 8,15; Gal 4,6)

Tento prostý výraz dětské mluvy, používaný každodenně v Ježíšově prostředí i u všech národů, tak nabývá **doktrinálního významu s hlubokým obsahem**, aby se stal vyjádřením jedinečného božského otcovství ve vztahu k Ježíši i ve vztahu k jeho učedníkům.

Eschatologické tajemství

Jakoliv se Ježíš cítil tak intimním způsobem sjednocen s Otcem, prohlásil, že **nezná hodinu konečného a rozhodujícího příchodu Království**: *O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom sám Otec.* (Mt 24,36) Tento zřetel nám ukazuje Ježíše **v podmínkách vlastního ponížení ve vtělení**, ve kterém je jeho lidství skryt eschatologický termín světa. Tímto způsobem Ježíš bere iluze lidským výpočtům, aby vyzval **k bdělosti a k důvěře v prozřetelnostní Otcův zásah**. Na druhé straně z hlediska evangelií tato neznalost ani v nejmenším nenarušuje intimitu a svrchovanost jeho bytí jakožto »syna«. Naopak to, že se učinil s námi tak solidární, činí jej pro nás tím, kdo **o nás rozhoduje před Otcem**: *Ke každému, kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.* (Mt 10, 32n)

Vyznávat Ježíše před lidmi je bezpodmínečně nutné k tomu, aby nás mohl vyznat před Otcem. Jinými slovy, náš synovský vztah k nebeskému Otci závisí od naší **odvážné věrnosti Ježíši**, milovanému Synu.

Bolletino Vaticano 3. 3. 99

*Mezitulky a zvýraznění
redakce Světla*



Pán života a smrti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

**Řekl jsem to kvůli zástupu,
aby uvěřili**

Odeber se do Betánie, do domu sourozenců, které si Ježíš zamiloval. V tomto domě se mu dostává nejen obzvláštní starostlivosti, ale především je to prostředí, kde se věnuje mimořádná pozornost jeho slovu. Dnes se můžeš přesvědčit, jaké plody to přináší u těch, kdo to slovo vyslechli a uchovávají je v dobrém a upřímném srdci⁽¹⁾.

Ježíšův přítel Lazar se rozstolal. Jeho stav se nebezpečně zhoršil v době, kdy Pán je daleko odtud, až v Zajordání. Připoj se ke skupině poslů, které za ním sestry posílají. Cestou máš dostatek času, abys rozjímal o tom, kolik víry a důvěry je v té prosté větě, kterou máte vyřídit: *Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen. Nevíš tu vzor modlitby, jaký by sis měl osvojit? Potřebuje snad ten, koho Ježíš miluje, naléhavě žádat, co by měl Pán udělat?*

Jestliže Ježíš na trpělivou důvěru zbožných sester reaguje ještě větším klidem, není to proto, že by jej jejich zpráva nepřesvědčila o naléhavosti Lazarova případu. Naopak. Právě na tak pokornou a odevzdanou důvěru, která mu navíc přiznává tak dokonalou svobodu, může Ježíš odpovědět mimořádným způsobem. Jeho otálení je tedy promyšlenou součástí jeho božského záměru. Využij příležitosti setrvat dva dni u Ježíšových nohou, abys ses naučil, jak ztlumit své srdce i v té největší tísní a potřebě s jednou jedinou myšlenkou: Čeho by se měl obávat ten, koho Ježíš miluje.

Učedníci ovšem Ježíšovo otálení vítají. Mají za to, že osobní bezpečnost je nyní důležitější než služba bližnímu. Není to naposled, co je ženy zahanbuje. *Klopýtají*, protože jim schází světlo pevné důvěry. Neradi odcházejí právě tam, kde má být posilněna jejich víra. Vrať se do Judska v přesvědčení, že bez Božího vědomí nikdo nemůže kámen ani zvednout, natož jím po tobě hodit.

Martina slova na uvítanou ti ještě hlouběji odhalují kořen její důvěry. Máš stejnou jistotu jako ona, že začkoliv Ježíš požádá, dá mu Bůh? Věříš jako ona, že je *Mesiášem, Synem Božím*? Využij mimořádné příležitosti a posilni svou víru, neboť na ní záleží více než jen tělesné uzdravení: Jsi-li s Ježíšem, *nezemřeš navěky*. Víra tě ujišťuje, že Ježíš od tebe nikdy neodchází. Není-li u tebe, nevzdálil se on, ale ty.

To množství lidí, které tu nacházíš u Lazarova domu, to již nejsou smuteční hosté. Od

pohřbu již uplynuly čtyři dny. Jejich přítomnost je více než pouhá zdvořilost. Vidíš tu společenství lidí, kteří spolu cítí a *nesou tak břemena jeden druhého*⁽³⁾. Takový společný soucit a vzájemná láska dojmá i Božího Syna do té míry, že sám nemůže skrýt své pohnutí. Jak vidíš, Bůh si váží upřímných citů lidských srdcí, která sdílejí bolest druhých, a rád se s nimi ztotožní.

Jsou tu ovšem někteří, kdo se nedokážou poučit z Božích skutků. Jejich nedůvěra se rodí z jejich přebujelé sebedůvěry. *Nemohl způsobit, aby tento člověk neumřel?* Necítíš, jak trapná je jejich otázka? *Kdo chce řídit Hospodinova ducha? Kdo ho chce poučit svou radou?*⁽²⁾ Jistěže Ježíš mohl způsobit, aby Lazar nezemřel. Ale kdyby se fídl takovým *krátkozrakým* lidským doporučením, schylovalo by se právě k největšímu zázraku k *Boží slávě, aby jí byl oslaven Boží Syn?* Dovol svému Pánu, aby si tebou posloužil tak, jak zamýšlí jeho božská moudrost. Nehledej po svém jiné řešení a jiné východisko, než jaké si najde jeho svatá vůle. To jen z přizemní lidské perspektivy se může zdát, že Bůh někdy zbytečně otálení. Právě když se tvé utrpení prohlubuje, když se dokonce zdá, že už překročí svou nejzazší mez, v pravý čas *vloží do tebe svého ducha a budeš plný života*.

Kam jste jej položili?

Ježíšovo hluboké dojetí u Lazarova hrobu se netýká jen zesnulého přítele. Pán života a smrti tu přece stojí tváří v tvář hrobní jeskyni, do jaké sám bude zakrátko uložen, aby dovedl svůj zápas se smrtí do vítězného konce. Sám vlastní mocí z ní pak vyjde jako Vítěz, aby jednou jeden každý mohl uslyšet jeho hlas:

Pojď ven!

Ten, jehož tělo již zapáchalo, stojí tu před zraky všech živ a zdráv. Je to šokující podivná, která nikoho nemůže nechat lhostejným. Budťo prohloubí jeho víru, nebo upevní jeho nevěru. Vzpomeň si na Ježíšovo varování, že existuje stav duše, která *neuvěří, ani kdyby někdo vstal z mrtvých*⁽⁴⁾. Pak ovšem ti, kteří uvěřili, se stanou trnem v oku pro ty, kteří neuvěřili, protože je usvědčují z jejich nevěry. Proto tento největší zázrak Ježíšova života dovede jeho nevěřící odpůrce k definitivnímu rozhodnutí, že *ho zabijí*⁽⁵⁾. Ten, který vrací život, nemá právo žít? Děkuj s Ježíšem Otci, že ho vyslyšel, a pros za všechny nevěřící, aby byl odvalen kámen slepé zatvrdlosti a vyšli z hrobu nevěry.

Bratr Amadeus

Poznámky

⁽¹⁾ Lk 8, 15; ⁽²⁾ Gal 6, 2

⁽³⁾ Iz 40, 13; ⁽⁴⁾ Lk 16, 31

⁽⁵⁾ J 11, 53

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 37,12–14

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevřu vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlim vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal“ – praví Hospodin.

2. čtení – Řím 8,8–11

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobena smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Evangelium – Jan 11,1–45

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Maria a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocný.“ Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn.“ Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocný, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!“ Učedníci mu odpověděli: „Mistře, nedávno tě chtěli židé ukamenovat – a zas tam jdeš?“ Ježíš na to řekl: „Nemá den dvanáct hodin? Kdo chodí ve dne, neklopýtne, protože vidí ve světle tohoto světa. Kdo však chodí v noci, klopýtne, protože v něm není světlo.“ Po těch slovech ještě dodal: „Náš přítel Lazar spí, ale jdu tam, abych ho probudil.“ Učedníci mu řekli: „Pane, jestliže spí, uzdraví se.“ Ježíš však mluvil o jeho smrti, ale oni mysleli, že mluví o skutečném usnutí. Ježíš jim tedy řekl otevřeně: „Lazar umřel. A jsem rád, že jsem tam nebyl, kvůli vám, abyste uvěřili. Ale pojďme k němu!“ Tomáš – řečený Blíženeček – vyzval ostatní

Pokračování na str. 6

Já jsem Cesta...

Nezanechal jsi Krista samotného, aby za nás trpěl. Doplňuje jeho muka pro dobro Církve. Modlíme se, Svatý otče, abys kráčel dále svou pastýřskou cestou a vedl Církev vzhůru ke slávě...

Křížová cesta

Tak, jak člověk bere na sebe svůj kříž a spojuje se s Křížem Kristovým, otevírá se před ním výkupný smysl utrpení...

Nachází ve svém utrpení vnitřní pokoj a dokonce duchovní radost... Utrpení v sobě obsahuje jakoby vnitřní výzvu k ctnosti. Je to ctnost vytrvalosti a trpělivosti s tím, co na nás doléhá a co bolí. Tím se člověk otevírá naději, která v něm upevňuje přesvědčení, že utrpení jej nepřemůže ani nezbaví lidské důstojnosti a smyslu života... V míře, v jaké má člověk účast v této lásce, dokáže nakonec v utrpení najít sám sebe...

Pán Ježíš nás zve, abychom šli jeho cestou. Těm, které si zvolil, říká: *Pojď za mnou* (Mt 9,9), *chceš-li* (Mt 19,21). Tím, že volá, dává současně sílu, abychom šli s ním a za ním. Neboť ani sama dobrá vůle, ačkoliv je Božím darem, nestačí. Petr si byl tak jist svou dobrou vůlí, když říkal: *Pane, jsem hotov jít s tebou do vězení i na smrt* (Lk 22,33); krátce nato se mohl přesvědčit o své slabosti. Tuto zkušenost potřeboval, aby pak sku-

tečně mohl jít i tam, kam nechce, ale kam chce Mistr, aby šel (srov. J 21, 18n).

Ale Ježíš neříká pouze, abychom šli za ním. On také říká, že je Cesta. Když tedy jdu s ním a za ním, ztotožňuji se s ním samým: s tím, který je Cesta, Pravda a Život (J 14,6).

»Pane, ty jsi cestou, která vede k Otcu« – říkáme v úkonu kajicnosti. Jediným směrem Ježíše Krista – Cesty je dům Otce. A jedinou možností, jak ujit tuto cestu, je on sám.

Když Pán Ježíš vzal na sebe kříž, jde poslední cestou, kterou mu vyznačil Otec. Nese svůj kříž, aby na něm spasil svět. Tak nám vlastně otevírá cestu do Otcova domu. A jak po ní kráčí, zve nás všechny, abychom se spoluúčastnili: *Kdo chce za mnou přijít, zapřít sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne*. (Mt 16,24) Není možno s ním jít jinak než cestou nesení kříže.

Když říkáme »křížová cesta«, myslíme tím na to, jak Ježíš nesl kříž na Kalvárii. Ale on tak činil ustavičně: *A tak když přicházel na svět, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravil jsi mi*

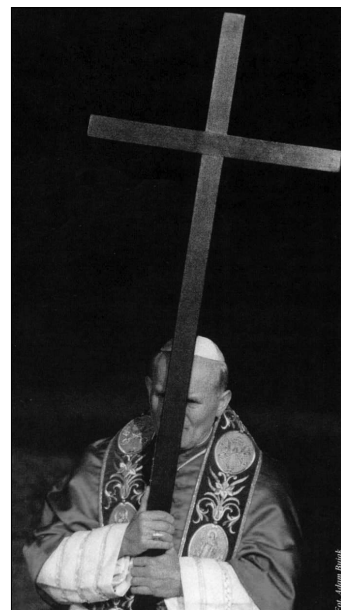
tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli. (Žid 10, 5-7) To je jeho obětní oltář, to je i náš oltář. Naše i jeho tělo je schopno nést kříž: *Na svém těle doplňuji to, co zbyvá vytrpět do plné míry Kristových útrap*. (Kol 1,24) Cesta do Otcova domu – pro naši spásu a pro slávu našeho Boha – je vždy cestou, kterou konáme společně se Spasitelem světa.

Komu je dovoleno, aby pronikl do nejhlubšího tajemství putování člověka, z Boží milosti a spolu s ním po cestách jeho křížové cesty? Kdo by byl toho schopen?

Kdo pronikne tajemství křížové cesty Karola Wojtyly, nyní papeže Jana Pavla II.? Známe vůbec někoho, kdo by byl věrnější v křížové cestě než současný papež? Myslím, že ne. Je to výjimečně věrná smlouva, která přivedla polského kněze, tak velice věrného konání pobožnosti křížové cesty, až k oné křížové cestě, která se koná každoročně po mučednických stezkách v římském Koloseu. Není snad možno říci, že zastávky této křížové cesty harmonizují s těmi zastávkami, které naplňují celý jeho život před očima světa? Nepřetvářela se tu křížová cesta, která představuje syntézu Kristova učení, v neobvyklých rozměrech skutečnosti prožívané odedávna uvnitř i navenek?

Ještě se snad v církevních dějinách nestalo, aby papež byl takovým sportovcem a provozoval svůj oblíbený sport. Prezident Pertini řekl: »Vaše Svatosti, vy jedete na lyžích jak vlaštovka!«

Na počátku nynějšího pontifikátu redaktor časopisu »Ate-neum Kaplanskie« napsal: »...bude to pontifikát ve vlastním, novém, současném stylu. Jaký je to styl? Je to styl prostých a bezprostředních srdečných kontaktů. Tento styl mohl vést do papežské služby papež mladý (za posledních 100 let nejmladší). Je třeba současně



Kdo chce za mnou přijít, vezmi svůj kříž a následuj mě.
(Lk 9,23)

říct, že tento nový styl je také stylem podle evangelia, je vnutím Ducha svatého v Církvě našich dnů, které předcházejí rok 2000 po Kristově narození. Je novým zpřítomněním evangelia. « Ale tyto neobvyklé obsahy vypovídají o samotném člověku a jsou základem lidských hodnot. Těžko se ubránit dojmu, že nálada římských generálních audiencí připomíná atmosféru setkání s mládeží či s rodinami kdysi v Krakově. A těžko nespojovat živelnost setkání papeže se všemi lidmi, od kardinálů, kteří mu skládají hold, až po malé děti, které tiskne na své srdce, s tou živelností, s kterou jako lyžař sjezdí z Kasprova vrchu do Kužnic. Živelnost, mladost, svoboda, ale současně kázeň a semknutost. Jako při lyžařském sjezdu, nebo lépe jako po stezkách svobody Božích dětí, nyní spojené s milostí ojedinělého povolání Sluhy sluhů Božích.

Ale tento výjimečně mladý a výjimečně fyzicky zdatný papež podléhá útokům, které ničí jeho fyzické síly: je strašlivě zraněn kulkami atentáčníka na náměstí Svatého Petra a dvakrát utrpí úraz ve svém apoštolském domě. Následky jsou kruté



a viditelné. Není na nás soudit, zda medicína selhala, ale nemůžeme nevidět, že papež dělá všechno, aby nepodlehł zjevnému fyzickému oslabení, které působí, že takřka každý krok, a určitě každý úkon jeho nejvyššího pastýřského úřadu je pro něho příležitostí k bolestnému vypětí. Je to křížová cesta prožívaná již nejen jako vroucí pobožnost, ale jako realistické následování.

Jan Pavel se v této nové situaci nijak nešetří, podobně jak se vždy stravoval v kněžské či biskupské službě. Nejvíce je patrné jeho fyzické prožívání křížové cesty při jeho apoštolských cestách. Již od počátku jeho pontifikátu to byly cesty neobvyčejné. Ale nyní, v období citelného fyzického utrpení, jehož tajemství se stále více odhaluje před celým světem, stávají se jeho poutě požehnané a plodné způsobem jakoby zcela novým a neobvyklým.

Uvedme příklad: Bylo to setkání s mládeží v Paříži. Byl to skutečný kontrast: papež jako by stál na zastavení křížové cesty a kolem něho mladá, fyzicky zdatná mládež. A jak úžasně si navzájem rozumějí!

V dřívější liturgii říkal kněz, i ten nejstarší: *Přistoupím k ol-táři Božímu, k Bohu, který obveseluje mou mladost.* (Ž 43,4) Protože jsou větší síly než fyzická zdatnost. A tyto síly spojují všechny, kteří z nich čerpají: pokolení mládeže radující se radostí víry s papežem, který je stále slabší fyzicky, ale je velmocí ducha a heroicky plní své neobvyklé poslání.

Křížová cesta směřuje vždy k zmrtvýchvstání, které je odvěkou mladostí. Služba, kterou vykonává Svätý otec v Církvi i ve světě, nese s sebou strhující příklad, v němž se uskutečňuje univerzální výzva: *Kdo chce za mnou přijít, vezmi svůj kříž a následuj mě.* (Lk 9,23)

*Arcibiskup Kazimír Majdanskí
Róžaniec 10/98
Překlad IŠ-*

Rok Boha Otce

Ve službách Božího Milosrdenství

Před obrazem Matky Boží Panny Marie v kapli koleje *Capranica* v Římě klečel 13. května 1943 dlouho seminarista Dominik Labellarte, narozený 17. května 1921 ve Valenzano jako nejstarší z pěti sourozenců. Přijal tehdy povolání dát se zcela do služeb kněží a jejich posvěcení a založit společenství řádových a světských kněží, kteří by mu mohli být v této záležitosti nápomocni především ve své pastorační práci. Vnuknutí vyvolalo v 22letém muži pochopitelné vzrušení. To se změnilo až v rozčilení, když jej jeho učitel na Gregorianě, jezuita P. Ledrus, kterému se svěřil, nabádal k obezřetnosti a vyčkávání. Ale Boží Prozířetelnost se postarala, kdo má Dominikovi pro jeho úkol stát po boku radou i skutkem: P. Pio v San Giovanni Rotondo. Potkal jej poprvé v únoru 1943. Když se vracel z Říma domů, pocítil v jednom z předměstí, v Beneventu, neodolatelnou touhu mluvit s bratrem z Gargana, otcem Piem. Příští ráno se u něho vyzpovídal. Kapucín s pověstí svatosti jej ujistil, že se stane knězem a misionářem, a to i navzdory ohroženému zdraví. 22. srpna 1943 se Dominik v tísní svého srdce za ním znovu odebral do San Giovanni Rotondo. Vyzpovídal se u něho a setrval s ním v hovorně delší dobu v rozhovoru. Otec Pio mu zdůraznil, že má ještě něco, co mu měl říct. Dominik nejdříve zapíral, ale když kapucín dále naléhal, vyložil mu svůj plán, ke kterému se cítil povolán. »To není tvoje vůle, nýbrž Boží vůle,« řekl mu otec Pio. Dominik jej požádal, aby podpořil jeho dílo, a otec Pio to přislíbil. Ale nejen to: načrtl mu program, se kterým by měl v koleji Capranica začít.

Tak v říjnu až listopadu 1944 začalo dílo nazvané *Liga bratrství*, které sdružovalo kněze

a seminaristy. V srpnu 1947 doporučil otec Pio uvést do života ženskou větev díla. Tak vznikla první skupina *Ancelle* – Služebnice v San Giovanni Rotondo. Další následovala 1950 ve Valenzano. P. Pio sám přepracoval stanoviny pro společný život těchto sester. Církevní schválení jako »zbožné sdružení« obdržely od biskupa v Bari 1963. Římským schválením z 26. července 1967 se staly sekulárním institutem s diecézním právem pod názvem »Služebnice Božího Milosrdenství«. Již v r. 1962 poslal otec Pio první sestry do USA s útěchoplým ujištěním: »Já tam jdu spolu s vámi!« O rok později poslal sestry do Francie. Do Německa vkročilo dílo teprve v roce 1980, když jim byl věnován dům v Marpingenu v Sársku.

Založení mužské větve díla se uskutečnilo o Velikonocích 1958 ve Valenzano. Jako sekulární institut bylo uznáno 1971. Rok nato se připojili kněží, jejichž první společenství bylo ustaveno na Sicílii, k těmto laikům, aby spolu s nimi tvořili institut.

Otec Pio zemřel 23. září 1968. U jeho smrtelné postele uzrává u odpovědných zástupců díla plán vnést do světa to, co se v jeho škole za 25 let naučili: milovat utrpení, snášet utrpení jako oběť a modlitbu, láskou ulehčovat utrpení druhých. Tak vznikají obě větve »Apoštolů ukřižovaného Ježíše«. Získávají kanonické uznání v diecézi Palestrina jako řeholní instituty: 20. listopadu 1988 ženská větev a 8. prosince 1989 mužská větev.

22. srpna 1943 P. Pio předpověděl, že toto dílo se rozšíří do celého světa. Jeho hlavní těžiště je pochopitelně stále v Itálii; tam se také nachází řídicí centrum v San Giovanni Rotondo. Seminaristé, kteří patří k institutu »Apoštolové ukřižovaného

**Kříž je stále připraven
a všude na tebe čeká.**

*T. Kempenský,
Následování Krista
Heslo ze dveří cely č. 1,
kde žil otec Pio*

ho Ježíše«, studují v kněžském semináři v Bari. Jsou zde zástupci 13 národností. Připravuje se zřízení vlastního semináře v San Giovanni Rotondo. Společenství sester ukřižovaného Ježíše tvoří příslušnice z 8 národů. Počet sester stále stoupá. Dílo služebnic Božího Milosrdenství čítá 1700 sester. Asi 500 kněží – služebníků Božího Milosrdenství pracuje převážně na Sicílii.

*Po tomto historickém úvodu
několik slov o spiritualitě a cílech tohoto díla:*

Obecně řečeno jde o povznesení kněžského života a duchovního stavu, ale také o podporu chápání všeobecného kněžství laiků. Tak se má uskutečňovat nezištná správná a odpovědná spolupráce a pravé společenství mezi kněžími a lidem. Předobrazem duchovního života je Panna Maria. Ona má být vůdkyní při stále dokonalejším přijímání Božího slova v úplném zasvěcení Bohu s dobrovolnou, stále připravenou službou bratřím, kteří jsou v nouzi. Dále je to následování otce Pia především v jeho lásce ke Kříži, k Panně Marii, spolu s ustavičnou touhou obětovat se za spásu duší.

*V jednotlivých větvích se tyto
společné cíle konkretizují v této podobě:*

1. Sestry Božího milosrdenství chtějí žít všeobecné kněžství v úplném sebeobětování z lásky k Bohu a k bližnímu ve službě, a to v odpovědné spolupráci s hierarchickým kněžstvím, v laickém apoštolátu v rodinách, v povolání, ve svém prostředí v nejrůznějších formách apoštolátu uvnitř farností
Pokračování na str. 6

Liturgická čtení

– pokračování ze str. 3

učedníky: „Pojďme i my, ať zemřeme s ním!“ Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Betánie byla blízko Jeruzaléma, jen asi patnáct honů od něho. K Martě a Marii přišlo mnoho židů, aby je potěšili v žalu nad bratrem. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel. Ale vím dobře i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá.“ Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane.“ Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den.“ Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?“ Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět.“

Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě.“ Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Ježíš totiž dosud nedošel do vesnice, ale byl ještě na tom místě, kam mu Marta přišla naproti. Když uviděl židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by neumřel.“ Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?“ Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!“ Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!“ Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?“ Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!“ Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den.“ Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží.“ Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal.“ Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ Mrtvý vyšel, ovázan na nohou i na rukou pruhu plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!“ Mnoho z těch židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co (Ježíš) vykonal, v něj uvěřilo.

Rok Boha Otce – pokračování ze str. 5

a diecézí podle jejich potřeb a požadavků. Členy jsou nevdané ženy a vdovy. Skládají slib čistoty a poslušnosti a slibují chudobu. Vdané ženy a dívky, které se chtějí vdát, se formují jako přidružené spolupracovnice. Slíbují vést život podle křesťanských zásad a podle požadavků života zasvěceného apoštolátu.

2. »Služebníci Božího milosrdenství« chtějí svým životem vydávat svědectví o nekonečném Božím Milosrdenství. Pro členy a přidružené členy (kněze i laiky) platí totéž, co pro ženskou větev. Zvláště kněží se zavazují, že povedou co nejdokonalejší kněžský život, budou se věnovat duchovní přípravě a vzdělávání laiků a poskytovat duchovní službu laikům příslušníkům a sestrám Božího milosrdenství.

3. U apoštolů ukřižovaného Ježíše se rozlišují tři stupně:

- apoštolky ukřižovaného Ježíše, svobodné a vdovy, které skládají sliby,
- přidružené členky, které skládají sliby, ale nezavazují se ke společnému životu,
- přidružené vdané členky, které neskládají sliby, ale zavazují se k co nejdokonalejšímu křesťanskému životu.

4. K mužské větvi apoštolů ukřižovaného Ježíše patří kněží a laici, kteří jsou obdobně v týchž skupinách jako v ženské větvi.

»Apoštolové ukřižovaného Ježíše se musí vyznačovat láskou k modlitbě a oběti a tuto lásku dále rozšiřovat, především u těch, kteří jsou postiženi utrpením a zkouškami. Předpokladem je vnitřní život, který spočívá v pokorném naslouchání Božímu slovu a jeho uskutečňování v životě dětským a láskyplným souhlasem s Boží vůlí. Boží slovo mají šířit v různých skupinách, rodinách, ale i u osamělých osob, především pořádáním lidových misí.

Nade všemi stojí *misijní větev*, která se skládá z členů jednotlivých institutů a má

celému dílu vtisknout misijního ducha. Podle přání duchovních správců organizují lidové misie a působí také v misijních zemích.

K těmto čtyřem sekulárním institutům se připojují také rozličná pole působnosti. Patří sem »Hnutí Božího milosrdenství«. Toto apoštolátní hnutí uctívá obzvláště ukřižovaného a milosrdného Ježíše a neposkvrněné Srdce bolestné Matky Božího Milosrdenství. Jejich posláním je probouzet pravé kněžské osobnosti, které jsou ochotny obětovat svůj život pro Boží slávu a dát se velkodušně do služeb bližním. Jejich zvláštní charakteristikou je: služba bližním, kteří jsou v nouzi, a okamžité a radostné »ano« ke změnám života. Dávají se tato doporučení:

Každoročně se účastnit duchovních cvičení v trvání alespoň tří dnů; oslavovat svátek Božího Milosrdenství o Bílé neděli a v přípravě na tento svátek začít o Velkém pátku nověnu k Božímu Milosrdenství; *každý měsíc* prožít *jeden den ticha* nebo alespoň dvě hodiny vždy 13. v měsíci; *tydne* se věnovat rozjímání o Božím slově; v pátek vykonat křížovou cestu; *denně* se účastnit mše svaté, modlitby sv. růžence a pokud možno i denní modlitby Církve. Modlit se růžencem k Božímu Milosrdenství a uskutečnit nějaké dílo lásky pro lidi v tělesném nebo duševním utrpení. Modlit se během dne v důvěře k Božímu Milosrdenství. Dvakrát týdně v některé rodině nebo pro jednotlivce přinášet Boží slovo; prohlubovat svou znalost dokumentů církevního učení podle autorizovaných pramenů a prohlubovat pohled na Boží Milosrdenství. Šířit vědomí o Božím Milosrdenství slovem a kázáním.

Tento jen krátký přehled o díle otce Pia a otce Dominika Labellarte snad postačí, abychom pochopili jeho význam pro novou evangelizaci Evropy a probuzení svatých kněží.

Andreas Schönberger

BOJKOT OSLAV ROKU 2000

Anglický primas canterburský, arcibiskup George Carey, má v úmyslu ignorovat oficiální oslavy roku 2000 plánované v Londýně, protože se domnívá, že postrádají křesťanské prvky. Oslavy se mají konat v obří budově ve tvaru stanu. Rovněž kardinál Basil Hume, předseda biskupské konference, odmítá svou účast, pokud nebude možno se při oslavách pomodlit alespoň modlitbu *Otče náš* nebo jiné modlitby.

První čin katolíků spočívá v tom, že rozbijí a rozdrtí s Mojžíšovým svatým hněvem zlaté tele. Bez osvobozovacího boje proti penězům se nic velkého nepodaří.

Všechny národy, které jsi stvořil, musí přijít, sklonit se před tebou a uctívat tvé jméno.

Žalm 85

Jsou ateisté tolerantní?

Liberální sekularismus sní o tom, aby mohl vytlačit náboženství na okraj veřejného života, jako by bylo zaostalým přežitkem středověku. Využívá sdělovací prostředky, společensko-politický systém a sklízí nemalé úspěchy tím, že z mladé generace vychovává konformní bezbožné humanisty.

Ateismus a agnosticismus anglického vzoru se představuje jako racionální a tolerantní nevěra, jako dobročinné hnutí, které je v opozici pouze proti nevědeckým náboženským dogmatům a fanatismu. Chce dokázat, že náboženské představy jsou nepřiměřené a uvádějí do omylu.

Kdykoliv se ovšem v průběhu dějin dostaly k vládě ateistické režimy, byly na hony vzdálené toleranci a dobročinnosti. A skutečně ve srovnání s krvavými ukrutnostmi těchto vlád a pronásledováním náboženství vypadají války jako souboje na školních hřištích.

Ateismus byl řídkým ptákem v houšti dějin. Převážná většina lidí všech věků věřila v Boha nebo v rozličné bohy. Ateismus začal v XVIII. století spolu se »zatměním«, jak nazval Chesterton období osvícenství, kdy působili Voltaire, Rousseau a francouzští encyklopedisté, kteří byli deisté, skeptici a antiklerikálové.

Jejich nejateističtější žáci jako např. markýz Pombal v Portugalsku zahájili zarputilou válku proti Církvi a zvláště proti řádu jezuitů. Boj proti tomuto řádu a ničení misijních stanic v Paraguayi tvoří pozadí známého filmu Misie.

Pombal a jeho druhové zničili jezuitský řád v r. 1773. Když se to Voltaire dověděl, zaprorokoval: »Za dvacet let nezbude z církve nic!« Myšlenky »zatemnění« vyvrcholily ve Francouzské revoluci. Její občanská válka byla pouhým předkrmem toho, k čemu došlo ve 20. století, kdy laicismus a ateismus získal nejvyšší moc.

Marxismus-leninismus měl největší šance uskutečnit natrva-

lo laickou utopií. Jak pěknou utopií si tento ateistický systém vybudoval! Srovnajme to s útlakem carů Romanovců. Do r. 1905 bylo k trestu smrti odsouzeno ročně průměrně 17 kriminálních zločinců a povstalců. Po revoluci v letech 1905 až 1908 následovala epidemie poprav: měsíčně 45. Novou éru zahájil triumf Říjnové revoluce, která slibovala chléb, půdu a svobodu. K tomu bylo nutno zavraždit měsíčně několik tisíc vězňů. V polovině třicátých let pod laskavým dohledem stranického sekretáře Stalina vzrostl počet poprav na 28 000 měsíčně (srov. Solženicyn, Achipelag Gulag).

Nelítostný kolos gulagů spolkl 10 milionů obětí, které se nikdy nevrátily z ledových pustin Sibíře a z arktických uhelných dolů. K těmto vraždám je třeba přičíst 7 – 11 milionů Ukrajinců a Rusů na jihu země, kteří byli odsouzeni záměrně k smrti hladem za to, že se nechtěli smířit s kolektivizací v letech 1931–33.

Ale možná, že Rusko je výjimkou a jeho komunistický ateismus, jakkoli zbavený skličujících dogmat a pověr křesťanství, zklamal a nedokázal osvědčit svou pravou barvu.

Podívejme se tedy na jinou zemi světa, Čínskou lidovou republiku. Založil a vedl ji Mao Ce-tung. Tady zahynulo 20, 30, možná až 60 milionů lidí během několika revolucí, mimo jiné i kulturní revoluce.

A co Kambodža? Pol-Potův režim a jeho rudí khmerové zanechali po sobě milióny lebek na poli vražd.

Když někteří ateisté a humanisté kritizují náboženství, je dobré si uvědomit, že ateistické režimy v jediném století přines-

ly smrt a bídu tolika milionům lidí, že to daleko překračuje všechny hříchy křesťanů v celém dějinném období dvaceti století.

Za zmínku stojí také pohané. Ti se dnes rádi představují jako nevinní ctitelé stromů, kteří obcují s matkou Zemí a vyslovují svou kritiku na adresu technokratické společnosti 20. století. Jejich beztvaré pověry jsou oproštěny od skličujících mravních dogmat. Každý z nich si může vymyslet své vlastní náboženství.

Podobně se zachoval jeden Vůdce, který sloučil teutonské mýty s rasistickým přečeňováním arijského původu. Falešnými sliby a démonickým charismatem uvedl silný národ na scestí a rozpoutal světovou válku, ve které zahynulo 50 milionů lidí. Jakmile se on a jeho důstojníci osvobodili od nesnesitelného balastu křesťanství a jeho příkázání Nezabiješ, mohli přistoupit k likvidaci téměř 18 milionů »škůdců«: židů, katolíků, Poláků a jiných Slovanů, tělesně postižených, duševně nemocných atd.

Může se zdát, že pohanství je nevinným panteismem, ale za

Proč by mi Bůh měl pomáhat? Za celá léta mi v ničem nepomohl.

*Jürgen Trittin,
německý spolkový ministr
pro životní prostředí,
strana zelených*

ním stojí vždy temné síly připravené strhnout člověka k ničemnostem.

Novodobý sekularismus se distancuje od svých ideologických druhů. Zaměřil se na skrytější vraždění dětí, a to ještě před jejich narozením. Jejich oběti dosahují počtu 50 milionů každým rokem.

Tolik vykřičená inkvizice protestantská i katolická má na svědomí během několika století 2 000 lidských životů, méně než kolik stačil poslat Stalin na smrt denně před snídaní. Poukazuje se také na křížové výpravy. Je módní je kritizovat, ale nemělo by se zapomínat, že Palestina byla dříve křesťanskou zemí, kterou opanovali násilím muslimové. Čím jsou křížové výpravy proti britským invazím do Indie, východní, jižní a západní Afriky?

Jak je tomu doopravdy s tolerancí?

*Francis Mardsen
The Catholic Times 25. 1. 1998*

Děkovné modlitby po mši svaté

Modlitba před obrazem Ukřížovaného Spasitele

Před tvou tvář, dobrý a nejsladší Ježíši, padám na kolena a prosím a žádám tě s největší vroucností duše, abys do mého srdce vštípil živou víru, naději a lásku a také pravou lítost nad mými hříchy a nepevnější vůli je napravit; když s velkým vnitřním pohnutím a bolestí rozjímám ve svém nitru o tvých pěti ranách, mám před očima to, co o tobě samém, dobrý Ježíši, vložil do tvých úst již prorok David: »Probodli mé ruce i mé nohy, spočítat mohou všechny mé kosti.« (Ž 22, 17n)

Zapřisáhám tě, nejsladší Pane Ježíši Kriste, at' je tvé utrpení pro mne silou, která mě kryje, střeží a brání, at' jsou pro mne tvé rány pokrmem a nápojem, který mě sytí a dokonale oblažuje; at' mě pokropí tvá krev, aby ze mne smyla všechny mé viny; tvá smrt at' je pro mne nekončícím životem a tvůj Kříž je mi věčnou slávou. V tom at' je mé občerstvení, potěšení, zdraví a blaženost mého srdce. Jenž žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Missale Romanum



Kardinál Meisner proti výprodeji víry

Slava, která pronesl na počátku roku kolínský arcibiskup ke skupině aktivistů, si zaslouží, aby se s nimi seznámila i naše veřejnost. Kdo má oči k vidění a uši k slyšení, tomu neunikne, jak jsou stále aktuálnější i pro situaci v naší zemi. Moudrému napověz, hloupého trkni.

Najde Syn člověka na světě víru, až přijde? (Lk 18.8) To je otázka, kterou Ježíš položil svým učedníkům. Ale to je také otázka, kterou klade nám v tomto roce. Vzhledem k počtu teologických učilišť, učitelů náboženství a různých vzdělávacích institucí, které jsou ve službách hlásání víry, měla by odpověď na tuto otázku dopadnout kladně.

To, co napsala jedna studentka v Anglii o svém vzdělávání, mohlo by beze zbytku platit i pro Německo: »Byla jsem studentkou v jednom katolickém ústavu a nemohu si vzpomenout ani na jeden učební text – s výjimkou dokumentů II. vat. koncilu – ve kterém by byla prezentována jasná pravda, kterou známe z vyznání víry. O božství Ježíše Krista se nikde výslovně nemluví. Na konci tříletého studia jsem viděla mnoho studentů, kteří byli ve své víře úplně zmateni. Většina z nich byla spíš ochotna viset učitelům na rtech než jít za pravdou. Při současné materialistické represii není tedy divu, že celé generace vyrůstají ve zcela zesvětštelém světovém názoru pokud jde o mravnost, sexualitu a víru, když je tak málo těch, kteří stojí skutečně za pravdou.«

Jedna holandská řeholnice říká: »V šedesátých letech jsme v biologii slyšeli, že člověk povstal z opice, a v náboženství se mluví jen o třetím světě. Je tedy div, že jen třetina z mnoha mých prasnovců a praneteří je ještě pokřtěna? « Povědomí víry dosáhlo nejnižší úrovně. Neznají se již zcela základní pravdy víry. Ano, v souvislosti s naší společností se hovoří o zhroutilí našeho křesťanského kulturního povědomí.

Jistě, víra nejsou jen znalosti, nýbrž také Boží dar. Kristus říká Petrovi po jeho vyznání: *Blahoslavený jsi, Šimone, synu Janův, neboť nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.* (Mt 16,17) Před námi je zjevení Otce, který je v nebesích. To není žádný mýtus, nýbrž historie, kterou nám přesně popisuje Písmo a tradice a které nám Církev shrnuje ve svém Katechismu.

V roce 1975 mě v Erfutu potkala skupina katolíků – ruských Němců, která při své cestě navštívila dóm v Erfutu, zúčastnila se bohoslužeb a pak mi v pohnutí položila otázku: **»Co musíme sdělit našim dětem z pravd víry, aby mohly dosáhnout věčného života?«** Takovou otázku mi nepoložil nikdo ani předtím, ani potom. I to je významné! Ale je to ta nejdůležitější otázka, kterou si musejí rodiče i učitelé položit, pokud jde o budoucnost dětí. Hlasatel víry stojí vždy znovu a znovu v pokušení některé pravdy víry okleštit a doufá při tom, že tím lidi přitáhne. Bojí se, aby je pravdou evangelia neprovokoval. Proto ji zamlžuje a je ustrašený.

Právě lidé z oblasti hospodářství často kladou otázku, co chce Církev udělat, aby zabránila odlivu věřících. Že prý by se měly některé požadavky víry vypustit. Pro Církev je určující jedině Kristus. Když po vážných sporech o jeho osobu a jeho poselství nechtěli jej někteří jeho učedníci dále následovat, jak o tom píše evangelista Jan, Ježíš neřekl svým dvanácti: *»Zůstaňte, já to pro vás udělám levněji a atraktivněji!«* Naopak. Řekl provokativně: *Chcete i vy odejít?* (J 6,67)

Neboť **různými ústupky zvlažnělé křesťanství nemůže**

již nikoho zapálit. Každá pravda je silná a fascinující jen ve své úplnosti. Křesťanství může být přijato jen ve své plnosti. *Z jeho plnosti jsme přijali milost za milost* (J 1,16), píše Jan v prologu svého evangelia. Křesťanství je nedělitelné. Statečný obhájce, který představuje křesťanství v jeho tvrdé plnosti takové, jaké je, je často v nemilosti. Ale nemine se účinkem u svých posluchačů a jednoho dne bude překvapen, až uvidí, jaké stromy vyrostly ze semen, která zasel. Souhlas s vírou nemůže nikdy znamenat sestup, nýbrž musí být vždy výstupem. Nebude ho nikdy dosaženo tím, že se ochudí ti, kteří mají víry více, nýbrž spíše tím, že se obohatí ti, kteří mají víry méně. Souhlas s vírou je nemožný ve zmenšování jejího obsahu. Je skutečně silný jen v plnosti pravdy.

Svévolně zpolovičatělé hlásání víry rozbíjí víru v její podstatě. Víru není možno rozpúlit, vypustit přikázání a být přitom přesvědčen, že vyprázdněné kostely se opět naplní díky lidským ústupkům. Nedůslednost víry, která má za následek, že mlčíme při nejhrušších útocích na člověka, tedy k potratům, eutanazii a genové manipulaci, je možno překonat jen odvahou víry, nebojácností a přímočarostí.

Proti akademické zkomplikovanosti křesťanství stojí protest prostých věřících, kteří trvají na tom, že i pro profesory platí jasné *ano, ano, ne, ne* v oblasti víry. My biskupové musíme dnes čelit nejen výtkám, že setrváváme na metodách inkvizice a pokoušíme se represivní mocí svého úřadu manipulovat s lidským duchem. **Stále hlasitěji jsme také tlače-**

ni věřícími, kteří nám vyčítají, že jsme »němi psi«, kteří z obavy před tlakem liberalistické veřejnosti nečinně přihlížejí, jak se víra kus po kuse zašantročuje ve jménu modernosti a tolerance.

Naši rodiče jsou vzhledem k náboženské výchově svých dětí v hrozném rozporu. Nechtějí-li, aby jejich děti chodily ve škole do náboženství, protože je vede špatný katecheta, musí nyní ve většině spolkových zemí poslat své děti do hodin etiky, resp. praktické filozofie, jenže tam se provádí o nic menší ideologická indoktrinace jako ve špatných hodinách náboženství. Takoví rodiče tedy nemají vůbec na výběr.

Říká se nám dnes, že předávání víry je přerušeno z toho důvodu, že většina rodin selhala. Proto prý není možno svádět vinu na výuku náboženství. To souhlasí. Ale my si musíme položit otázku také z druhé strany. Je jen velmi málo rodin, kde by se hovořilo o matematice a společně řešily početní úlohy. A přesto i děti z takových nematematických rodin jsou dobrými matematiky. Proč to nejde i s náboženským věděním? Neříkám s vírou, ale se znalostmi víry. To je přece nejdříve otázka čistě intelektuálního zprostředkování. To, co nevím, to se mě netýká. Ze znalosti víry vyroste nejednou i sama víra.

V pluralistickém prostředí je Církev – lidsky řečeno – ztracena, jestliže její členové neznají svou víru. **Tváří v tvář rostoucí nabídce stále bohatšího »trhu« náboženství mají lidé právo, aby se od katolíků dověděli, proč je to právě katolická víra, ke které jsou povoláni.**

Dá si dnes učitel náboženství alespoň tu práci, aby při řeči o jiných náboženstvích vysvětlil v rozhovoru svým žákům důvody pro katolickou víru? Zabývat se jinými náboženstvími a světovými názory, to přece samo sebou zve k tomu, aby-

chom zosťrili a zvýraznili kontury katolíckej víry a prohloubili to, čo je v ní podstatné. A zatím naopak silí hlasy, ktoré požadujú, aby sa miesto takového pravého náboženského dialogu pouze rozprostřela nabídka různých světonázorových možností. Stojí za tím teologické tendence predstavovat křesťanství jen jako jeden hlas ve velkém chóru světových náboženství. Každý praktikující katolík si rád dává titul »statečný křesťan«. Stateční křesťané chtějí a také mají přebírat v Církvi spoluodpovědnost a spolurozhodování.

Ale když při tom neznají víru, je jejich spoluúčast tragická a nesmyslná. Jsem vděčen těm učitelům náboženství, kteří přese všechno usilují o věcnou a správnou výuku náboženství. **Nový Katechismus katolické církve patří k povinné četbě všech odpovědných katolíků, aby byli schopni skládat účty ze své naděje.** Tento katechismus je přímým plodem II. vatikánského koncilu. Na biskupské synodě 1985 u příležitosti 20. výročí závěru II. vatikánského koncilu uložil Svatý stolec synodu, aby takový světový katechismus zpracoval. Biskupové celého světa se toho účastnili jako svědkové víry. Nyní je Katechismus k dispozici, aby dal věřícím možnost **prohloubit své znalosti o víře, a tím také svůj duchovní život, a umožňuje jim jasnou orientaci v současné pluralistické náboženské džungli.** Ani si netroufám zeptat se, kolik těch zvláště odpovědných katolíků nejen vlastní, ale také alespoň příležitostně čte Katechismus katolické církve.

Naše vzdělávací činnost by měla opět nabýt charakter katechetický, to znamená zcela jasně a konkrétně prezentovat učení víry tak, aby věřící mohl samostatně uvažovat o různých fenoménech života ve světle víry. To platí zvláště pro školní výuku náboženství. **Zde nutně potřebujeme katechismus pro**

naše děti a mládež. Mám dojem, že paralelní výuka náboženství ve farnostech a ve škole má malý vztah k Církvi jako celku. Ví farář, co se jeho děti učí ve školním náboženství, a ví učitel náboženství, jak probíhá duchovní život ve farnosti, kde žijí jeho žáci? Jeden polský novinář napsal v článku »Jak se dívá Polák na Církev v Německu«: »Máme u nás v Polsku a Německu jasnou katechezi o Bohu, o Kristu, o Církvi, předávanou bez kazatelského tónu a beze strachu, že někdo při slově »Bůh« bouchne dveřmi? **Nehledáme ze strachu, že Bůh je v moderním světě odmítán, přepečlivě tak přijatelná slova, až nám nakonec Bůh někam zmizí?«**

Ideologií a utopií 19. a 20. století máme už skutečně dost. Lidé chtějí od Církve konečně jasně slyšet to, co ona dva tisíce let chrání ve všech historických pokusech i pokušeních, to, co nám předává z moudrosti židovských praotců a proroků, co nám uchovává od apoštolů a otců raného křesťanství a z moudrosti velkých teologů, totiž že **Bůh se stal v Ježíši Kristu člověkem a zůstal s člověkem ve své Církvi jakožto svém těle.**

Boží lid už je unaven spory o svěcení jáhenek a kněží a hlasováním o víře a morálce. Vzdělání i nevdělání jsou rozčarování třpytivým zdáním moderního polosvěta. Chtějí konečně slyšet od Církve jen to, co bylo svěřeno jedině jí, totiž Boží slovo, dříve než ještě více propadnou tomu, že jí budou pohrdat.

Všichni spolupracovníci Církve odshora až dolů se musí z živé víry v živého Boha dát rázně vnitřně do pohybu, každý musí na svém místě začít se zápalem řešit naléhavé problémy, a pak najdou věřící opět odvahu přihlásit se ke katolickému sebevědomí, na jaké mají právo před celým zmateným světem s jeho polopravdami a pseudoetosy. Pak opět získá

také Církev na vážnosti. Pak ve víře vzdělání pocítí uprostřed těch, kteří jimi pohrdají, jak drahocenný poklad je zasypan smetím jejich kritiky.

Evropská společnost, která má ještě rozum a srdce pohromadě, si nemůže dovolit odložit víru a Církev jako pár obnošených bot na smetiště překonaných dějin. To by se odloučila od svých kořenů a zradila svou vlastní podstatu. Nemůže si také dovolit vymýšlet si dva tisíce let po Kristu svou víru a svou církev. Celosvětové propojení politického, hospodářského, vědeckého a kulturního vývoje uvádí Církev do nesmírného nebezpečí, že v rámci nového obrazu světa bude odstrčena a zdeformována k nepoznání. **Jedině tehdy, když katolíci a odpovědní představitelé Církve si budou vědomi, že Církev sice žije ve světě, ale že se od světa podstatně odlišuje, mohou naplnit věrně své poslání.**

Když první křesťané mluvili jeden o druhém, nazývali se navzájem »blažený«. Říkali: blažený Petr, blažený Ambrož, blažená Anežka. To nebylo žádné předběžné blahřečení, nýbrž prostě výraz štěstí, které člověk pociťoval na základě milosti, že je křesťanem. Ernst Heller píše: »Nejvyšší a nejjistější ochrana, kterou má rozum, je víra. Víra potvrzuje potřebu účty, aniž by ji máta. Obdivuhodně se mi jeví toto: Ať už rozum stojí jakkoliv vysoko, potřebuje ochranu víry, která stojí ještě výše než on. Rozum má sice své bytí pro sebe a může teoreticky žít sám. **Ale v praxi se střežte před rozumem, který se klaní sám sobě.** Ten má sklon prohlásit se za Boha, a když už je tak daleko, tak to dopadá jako v roce 1793. Tehdy postavili na oltář v chrámě Notre Dame jednu ženu jako bohyni rozumu, aby ji uctivali. Tak velice osleplo tzv. osvícenství, že ani nevědělo, co činí. Tady je možno jediné doporučit četbu poslední en-

Všechno záleží na lásce, protože nakonec budeme hodnoceni podle lásky.
Sv. Edit Steinová

cykly *Fides et ratio – Víra a rozum.*

Člověk se může sám sebou opíjet, ale nemůže se sám sebou nasytit. Je tak malý, že se může líbit jen sám sobě, ale současně je tak veliký, že může najít své dokonalé uspokojení jen v Bohu. Týž Ernst Heller píše v této souvislosti:

»Jednou z nejnápadnějších známek katolické církve je lhostejnost, s jakou přijímá výhrůžky, že bude usmrcena. Tyto hrozby přijímá od svého zrození, a zatím se všechno kolem ní změnilo, jen ona se nezměnila. Církev neřká, že doufá navzdory útokům a nenávisti nepřátel, nýbrž že doufá právě kvůli jejich útokům a jejich nenávisti. Církev přičítá stále hněv nepřátel ke své naději a k zárukám svého triumfu. Oni řvou, a ona zpívá, ona dokonce umí ozdobit svůj zpěv jejich křikem. Oni slavnostně prohlašují, že přišla její poslední hodina, ale ona si kráčí dále a zpívá. Církev neudělá ani krok, aby si přitom nezpívala.

Staré žalmy jsou věčná skutečnost člověka. Pro Církev, pro národy i pro jednotlivce jsou každodenní modlitbou, a tak je každý den novější a příhodnější než včerejší. Ještě nikdo neslyšel, že by Církev bránila ve zpěvu. Zpívala v katakombách, zpívala si i pod pěstmi katanů. Je to stále nedostatečně docenná skutečnost, že mučedníci si zpívali. Ať už Církev procházela jakýmikoliv krizemi, nikdo nedosáhl toto, aby přestala zpěvem oslavovat věčný život a věčné vítězství.«

Kráčejme tedy sebevědomě a s jistotou vítězství posledním rokem přípravy na Velké jubileum a nezapomínejme přitom: Konec dobrý, všechno dobré.

+ *Joachim kardinál Meisner arcibiskup kolínský*

Poptávka po autoritě

Mládež touží po skutečném otci

Společnost bez Boha se záhy mění ve společnost bez pravých otců, je to společnost, která ztratila vztah k autoritě

Praxe všedního dne: »Můj otec – « říká šestnáctiletá, »toho vidím jednou za dva týdny jako bonbón. Pak mě vezme do McDonald's. Líbí se mu to, protože jsem hezká. Ale jinak na něho můžu zapomenout. Každopádně nikdy není po ruce, když ho potřebuji. Táhne ho to za nějakou jinou. Musíme se s mamkou starat, jak to přežijeme.«

»Otec? – co je to?« ptá se třece jeden 18letý. »Svého tělesného otce jsem nikdy neviděl. Jsem nemanželské dítě. Počítal jsem to. Celkem jsem viděl 12 šamstrů u matky, kteří přišli a zase odešli. Ale z nich ani jeden se nehodí za otce.«

Před 36 lety pranyřoval Alexander Mitscherlich »společnost bez otců«, a právem. Velká část tehdejší generace vyrůstala tehdy bez otců, protože ti padli ve válce. V roce 1998 sice většina mladé generace má otce, ale je mnoho těch, kteří s nimi nežijí pospolu.

Jiní znají jen přezaměstnaného, většinou nepřítomného otce, buďto přetíženého, nebo alkoholika. Některým se jeví otec jako všemocný, většina však zažije otce nevyhovujícího, chybného, a dokonce hodného pohrdání.

Jak je možné, že to došlo tak daleko? Se studentskou revolou »mládeže bez otců« ztratil svůj kredit jeden pojem, který dosud měl v pedagogice dobrý zvuk, totiž autorita. Na autoritu otců a pedagogů se začalo nahlížet jako na mocenský nárok a začala být pranyřována jako mužská nadřazenost. Je to prý škodlivý nástroj moci a slouží k »represi«. Je třeba sesadit z trůnu »vládnoucí moc«, říká současný trend. Je třeba se emancipovat od »tisícileté zatuchliny pod

taláry«. To se stalo bojovým heslem.

K tomu je třeba říci: Samozřejmě, v každém hierarchickém systému od rodiny až po vysokou školu je možno zneužívat moc. Pokušení k tomu je vždy po ruce. Proto může docházet k značně chybnému vývoji.

Na pozadí povýšeneckého, zstrašujícího a skutečně represivního autoritativního chování je možno si představit agresivní reakci z šedesátých let. Jenže přitom se u mládeže s vaničkou vylilo i dítě a ztratil se smysl pro míru a zlatý střed.

Osvědčila se výchova bez autority?

Je skutečně nemožné provádět výchovu mládeže bez autority? Musíme bohužel říct, že ano. Velká část mládeže dnes vykazuje závažné projevy zdivočení. Zvláště mladiství cestující v autobusech a dráhách předměstské dopravy ukazují rysy hrubého egoismu, hluché bezohlednosti a nekultivované nezdrovilosti. Statistiky tento obraz nijak nevylepší: narůstá rychle počet krádeží, loupeží a násilné kriminality. Skupiny alkoholiků a poživačů drog, bandy punků a skinheadů děsí veřejnost. 30letá protiautoritativní vlna má za sebou enormně negativní bilanci. Neboť na způsobu chování mládeže se nepodílí jen mizející otcovství v rodině, ale i ve školách, výchovných zařízeních a dokonce i v Církvi se prosadila »emancipatorická pedagogika«. Učitelé se stali kámoši, kteří se přizpůsobují mládeži v oblékání i ve stylu chování. Práce s mládeží v Církvi se málo stará, aby se proti tomu postavila.

Kdo ovšem má tu odvahu být poctivý, musí se ptát: Jak dlouho si můžeme vzít na odpovědnost takový vývoj? Musí se kolo otočit opět nazpět? Nepotřebuje mládež autoritu?

Abychom si na to odpověděli, musíme se zamyslet nad významem tohoto slova. *Auctoritas*, termín, který pochází z řecko-římského starověku, znamená v naprosto pozitivním smyslu sílu k vedení, předpokládá vzornou osobnost vyzařující vliv, který vyzývá k napodobení, myslí se tím náskok ve vědomostech a životních zkušenostech. Takovouto autoritu, přiměřenou svému věku, potřebuje člověk na dlouhé cestě dětstvím a mládím. V širším slova smyslu musí otcové v rámci své role ochránce předkládat den co den nezralým dětem požadavek takového chování, které vyžaduje poslušnost tam, kde by neposlušnost mohla představovat životní ohrožení dítěte.

Dítě potřebuje pečlivé ořezávání svých divokých výhonků, to znamená tlumení pudového egoismu, který tíhne k bezmeznému rozbuzení. Člověk potřebuje především ve svém mladistvém věku ve svém prostředí vzor přesvědčující autority.

Čím více tíhne puberta svými hormonálními podněty pohlavního zrání k vymanění ze závislosti na matce, tím více potřebuje mladý člověk mužské vzory, které mu zprostředkují orientaci. Protože čím nekultivovaněji prošel svým dětstvím, tím více prožívá svobodu jako přenechání sobě samému a tím více pak jako v samoobsluze přetěžuje média, školu i církevní práci s mládeží.

Otcům, učitelům, kněžím, kteří pracují s mládeží, není možno dostatečně zdůraznit: mládež v tomto stádiu svého rozvoje touží po vzorech, po jasných organizačních strukturách, po směrodatném poučení, ohlíží se po osobnostech, které jsou ochotny se o ně starat, jsou spolehlivé a svým bezmezným na-



Každé novorozené dítě přináší poselství o tom, že Bůh ještě neztratil svou důvěru v člověka.

Rabindranath Tagore

sazením zprostředkují ducha, který se jim jeví hodný následování.

Proto tato mládež čeká na obnovu víry: neboť pravá autorita zastupuje otcovství, které je nesené velkorysou láskou k dozrávajícím, láskou, jejíž úloha spočívá v tom, ochraňovat svého svěřence, a za druhé, předcházet ho a ukazovat mu cestu.

Otcovská autorita je Bohem uložená služba

Otcovská autorita je tedy v jakémkoliv pedagogickém poli konec konců Bohem uložená služba, dočasná zastupování do té doby, než ptáčkovi dorostou křídla, aby mohl sám létat. Proto každá otcovská úloha je náboženské poslání. Kdo se při tom domnívá, že Boha Otce může postavit mimo hru, bude při přemíře autority vyvolávat revoltu a při jejím nedostatku zdivočení.

Dostatečnou pedagogickou mírou mohou otcové nalézt jediné tak, že vnímají neomezenou *auctoritas* Boha Otce. Tehdy, a jen tehdy, bude možno dosáhnout dostatečných měřítek pro výchovou práci v novém tisíciletí.

Vision 2000 1/99
překlad -Iš-

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XXXIV.

U Mechernichu byl náhle zastaven. Dva vojáci mu zastoupili cestu napraženými kopími. Důstojník, který měl velkou jizvu přes obličej, přišel k němu a přísně se vyptával, kam a proč jede.

„Copak jste se neúčastnil křížové výpravy?“ zeptal se najednou.

„Samozřejmě, pane!“

„Pod jakou vlajkou?“

„Pod francouzskou!“ odpověděl Alderich.

„Pak jste tedy kdo?“ kotal překvapeně důstojník.

„Pasák prasat z kláštera Füssenich!“ odpověděl rychle.

„Pasák prasat, pasák prasat!“ Důstojník se začal smát. „A já jsem myslel, že jste ... Víte, že jste zatraceně podobný synu francouzského krále? Jedte dál, jen jedte!“ zakřičel a hlasitě se zasmál. Alderich byl již hodnou chvílí na cestě a důstojník se pořád smál: „Pasák prasat, a já myslel, že jsme chytili francouzského prince!“

* * *

Heřmanovi dělalo velkou radost, když směl sloužit v klášteře jako sakristán. S jakou úctou připravoval oltáře, jak poctivě udržoval vše v čistotě a s jakou zbožností bral do rukou posvátné nádoby!

„Služba sakristána je vpravdě služba sv. Josefa!“ řekl jednoho dne otci Arnulfovi. „Jako sv. Josef hlídám Božího Syna ve svatostánku, jako Josef mu denně připravuji stůl na oltáři a jako sv. Josef na obrázcích jeslíček nese lucernu, smím opatrovat věčné světlo. Tak jsem ve své službě podobný svatému Josefovi, a proto jsem šťastný!“

Tlustý otec Arnulf vyprávěl ostatním, co mu řekl Heřman. Postupně mu spolubratři začali

říkat Josef. Napřed to bylo míněno jen žertem, ale pak všichni cítili, že jméno Ježíšova pěstouna se hodí pro tohoto tichého mnicha, který jako nikdo jiný sloužil v čistotě a prostotě Bohu a nebeské Matce. Jméno, které si kdysi jako malé dítě nechal dát od kamarádky před branami svatého Mergena, mu dali jeho spolubratři v klášteře jako projev zvláštní úcty.

Ještě poctivěji než dříve vykonával Heřman svoji službu klášterního sakristána. Nové jméno, kterým ho nazývali, ho nejdříve zarazilo velkou svatostí, ale zároveň ho pohánělo k ještě větší horlivosti a pracovitosti. Pomáhal bratru pekaři péci hostie a pozorně kontroloval, jestli jsou bezvadné. Voda ze studny v umývárně mu byla málo důstojná pro oltář. Každé ráno chodil se džbánkem k lesnímu prameni, který vyvěral ze země na úpatí kopce nad klášterem. Nikdo a žádné počasí, vítr, sníh, ho nemohl od cesty odvrátit, aby nedonesl vodu pro bohoslužbu.

„Otče Josefe!“ zazněl vysoký hlas klášterního žáka do sakristie. „Na dvoře stojí kočár z kláštera ve Füssenichu. Je zde pastýř Alderich a říká, že vás paní magistra prosí, abyste opravil jejich hodiny. O hodinách nemají řeholnice žádné poněti. Mohu jet s vámi?“

„Když to dovolí opat Ehrenfried, tak můžeš, Wilfriede!“ odpověděl zamyšleně Heřman.

„Prosím, zeptejte se ho!“ zadonil radostně mladík.

Opat Ehrenfried – už několik let je totiž Steinfeld opatstvím – dal svoje povolení, ačkoliv to bylo proti všem zvyklostem. Nebylo to kvůli tomu chlapci, ale chtěl Heřmanovi udělat radost, protože ho často viděl utrápeného bolestmi. Také

ZAHÁJEN BEATIFIKAČNÍ PROCES MATKY TEREZY

9. března byl v arcidiecézi Kalkata zahájen oficiálně beatifikační proces matky Terezy, zakladatelky řádu Misionářek bliženské lásky. Postulátorem je otec Brian Kolodejczuk z řádu Misionářů bliženské lásky, který rovněž založila matka Tereza. Prefekt kongregace pro kanonizační záležitosti, arcibiskup José Saraiva Martins, podal vysvětlení, že na přání Svatého otce kongregace povolila mimořádně zkrátit pětiletou čekací lhůtu. Stalo se tak na četné prosby katolíků z celého světa. Služebnice Boží zemřela v Kalkatě 5. září 1997. Je to první dispens toho druhu od zavedení nového beatifikačního řádu v r. 1983.

Předpokládá se, že k blahorečení by mohlo dojít již v roce Velkého jubilea. Odborníci zkoumají dvě zázračná uzdravení, která se udála na přímluvu matky Terezy. Sestra Nirmala, její nástupkyně, prohlásila v Rádiu Vatikán, že »by bylo krásné, kdyby k blahorečení došlo v době návštěvy Svatého otce v Indii v r. 2000«.

KAI, KNA

věděl, že otec má zvlášť v oblíbené klášterní žáky, a malí trivialisté k němu vzhlíželi s velkou úctou.

Tak jeli ti tři přes lesy a bažiny do Füssenichu a Wilfried, který byl celý bez sebe radostí, že může jet, měl tolik otázek, že se Heřman vůbec nedostal k tomu, aby si připravil pár bodů pro duchovní promluvu k řeholnicím. Ale to, co potom od srdce řekl sestřím, bylo tak útěšné a povzbuzující, že paní magistra byla zcela spokojená, i když to bylo trochu napřeskáčku.

Velmi šťastná byla i Markéta, dokonce i trošku pyšná, že tohoto skvělého kněze zná již od dětství. Ostatní sestry jí trošku záviděly. Když Heřman spravil hodiny, a kroutil u toho hlavou, jak se taková závada mohla stát, mohl jet zpět do Steinfeldu – ale až druhý den. Sestry nedovolily, aby jel v noci, a starý kůň taky nebyl odpočinutý.

Pokorně políbil Alderich Heřmanovi ruku, když jej dovezl zpět do Steinfeldu, ale Heřman ucuknul a řekl: „Co vás to napadá?“ Pak se na něj dlouze zadíval. Pastýři bylo, jako by Heřman četl jeho duši. „Vaše pokání, které dobrovolně konáte, je těžké. Ale Bůh na vás shlíží s radostí,“ pronesl Heřman.

Alderich se začervenál, ale z jeho očí zářilo štěstí.

Zpáteční cestu do Steinfeldu absolvoval Heřman Josef velmi tiše. Wilfried se dozvěděl, že Al-

derich byl na křížové výpravě, proto se ho ptal na mnoho věcí a na Heřmana skoro zapomněl. Ten se ponořil do tichého přemýšlení. Nerad slyšel o křížové výpravě, která skončila tak neslavně. Svár, závist a žárlivost rozložily jednotu výpravy a tím i její útočnou sílu. Teklo při ní mnoho krve. Ale cíle nebylo dosaženo. Rána zůstala otevřená, Jeruzalém zůstal v rukou nevěřících.

Mnoho z těch, kteří s nadšením vytáhli, se nevrátilo. Pater Egbert byl někde zabit, to vyprávěli bratřím očití svědkové. Kde mohl být ten druhý – Petr, jeho přítel z mládí, bývalý bandita? Od mistra Mikuláše slyšel, že se přidal ke křížové výpravě za pokání. Kde teď asi je? Heřman Josef se za něj vroucně modlil.

Najednou napadlo kněze něco jiného. Byla to pravda, že jej bratři nazývají Josef? Směl by používat jméno ženicha naší nebeské Matky? Nebylo to znesvěcení, hřích? Naplnil ho strach, který nemohl překonat. „Zítra při kapitule předložím tuto věc opatovi!“ rozhodl se pevně.

Druhý den vykonával Heřman věrně svou službu. Připravoval svíčky pro ložnice bratří a pro oltáře v kostele a připravoval liturgická roucha pro mše druhého dne.

Bratřím se zdál ještě tišší než jindy, zcela obrácený do sebe.

Pokračování příště

Ježíš Kristus vykázán

9. září 1998 se v Kanadě v blízkosti místa, kde se před půl rokem zřítilo letadlo společnosti Swisswire, konala vzpomínková společná bohoslužba, přenášena kanadskou televizí. Kromě příbuzných 229 obětí se zde shromáždilo na 2000 lidí z mnoha zemí. Byl zde i tehdejší švýcarský spolkový prezident Flavio Cotti a kanadský premiér Jean Chrétien. Podle sdělení agentury NCC museli všichni přítomní duchovní podrobit své projevy a modlitby trapné cenzuře, při které bylo zakázáno použít jméno Ježíš Kristus a která zcela vyloučila použití četby z Nového zákona. Jeden anglikánský duchovní oznámil, že nesměl jmenovat ani Boží Trojici. Zástupci nekřesťanských náboženství se museli sice podrobit stejné pro-

ceduře, ale vyvázli bez jakékoliv obsahové cenzury.

Reverend Carolyn Nicholsonová ze sjednocené protestantské církve byla při neštěstí na místě a snažila se duchovně pomáhat rodinným příslušníkům čtených obětí. Když se dověděla o zavedení předběžné cenzury, chtěla po mamých protestech původně svou účast na obřadu odříct, pak však dala přednost integritě svého poslání jako duchovní. Po obřadu se dověděla, že cenzuře byli podrobeni i jiní duchovní, a rozhodla se, že musí přijít tomuto případu na kloub. Protože všechno nasvědčovalo tomu, že autorem nařízení byli protokolární úředníci kanadské vlády, požádala premiéra Chrétiena o vysvětlení. Po dvouměsíčním čekání obdržela nic neříkající od-

pověď. Premiérova kancelář jí sdělila, že vláda neměla žádný vliv na obsah jednotlivých projevů a že nenařídila žádnou cenzuru. Texty byly prý nicméně kvůli zajištění »vše obsahující« bohoslužby předloženy spojené církvi k nahlédnutí. Kontaktní osoba komitétu, který připravoval bohoslužbu, reverend Budge, odmítl vydat jakékoliv stanovisko. Odpověď kanadské vlády je

přímo pobuřující, protože v organizačním komitétu nebyl žádný oficiální zástupce sjednocené církve. Noviny hovořily o »zapření Krista« a seriózní komentáři hovořili o tom, že Kanada zabředla více než Spojené státy do fanatického konformismu, který pod pláštěm přehnané a přímo bojovné »tolerance« vede k dokonalé netoleranci.

NCC

Komentář:

Ve skutečnosti jde o konkrétní projev systematického úsilí o zavedení jednotného světového náboženství bez osobního Boha. Hlavní překážkou k dosažení tohoto cíle je především katolická církev. Jedině z tohoto globálního pohledu je možno pochopit neslýchanou cenzuru, k níž došlo v Kanadě. To je druhá strana mince zvané globa-

lizace a úsilí o tzv. *ducha jednoty tohoto světa*. Naskýtá se otázka, co je vlastně konečným cílem, jednotná světová vláda, nebo jednotné náboženství bez Boha? Případ z Kanady nápadně připomíná tzv. společnou modlitbu, rovněž bez Boha, která byla rozšiřována letos o Vánocích ve Velké Británii za součinnosti některých církví.

GA

**Můj Otče,
odevzdávám se ti,
dělej se mnou, co chceš.
Za všechno, co se mnou
uděláš, ti děkuji.
Jsem připraven na všechno,
všechno přijmu.
Jen když se na mně
a na všech tvých tvorech
naplní tvá vůle,
pak již nic víc nechci,
můj Bože.
Do tvých rukou vkládám
svou duši.
Dávám ti, ji, můj Bože,
s celou láskou svého srdce,
protože tě miluji,
protože tato láska mě pudí,
abych se ti odevzdal,
vložit se do tvých
rukou bez míry,
s bezmeznou důvěrou.
Protože ty jsi můj Otec.**

Charles de Foucauld

v j v

**V hodině smrti sklídíme to,
co jsme v životě zaseli.**

Sv. Jan Bosco

Demagogie

Demagogie je osvědčená metoda používaná dnes nejen proti Církvi, ale i v samotné Církvi. Demagog je svůdce lidu. Podněcuje lidi tím, že s využitím polopravd překrucuje skutečnosti a podkládá představeným Církve nečestné záměry.

Když např. Svatý otec nebo Kongregace pro nauku víry nemůže dát svůj souhlas nějakému »reformnímu návrhu«, ať už vzhledem k Písmu, nauce víry nebo věrnosti apoštolské tradici, »reformisté« tento důvod ignorují a tlumočí postoj učitelského úřadu jako »mocenskou záležitost«.

Být držitelem moci pokládají mnozí lidé za něco negativního. Předhazování »moci« slouží jako prostředek k podpichování. Pokud tak dělají někteří novináři, můžeme říci, že buďto jsou zaměřeni proticírkevně, nebo nemají potřebné informace a nechápou podstatu některých záležitostí. Ale výtky »moci« se ozývá i od reformistických teologů a jiných (samozvaných) vnitrocírkevních mluvčích. Pak se jedná o vyslovenou demagogii.

Když papež nebo biskup připomene věřícím »přehlížené« příkázání, pak prý »znásilňují svědomí«. Když se někdo zastane celibátu, pak prý se mu jedná o »udržení nadvlády kléru«. Když učitelství oznámí, že nemá od Pána oprávnění udělit kněžské svěcení ženám, tlumočí se to jako »zabetonování mužské moci v církvi«. A podobně. (Zřejmě se demagogové domnívají, že někdo se konečně za svou »moc« zastydí a vzdá se jí.)

Jiné paušální podezírání ní »úzkostlivost«. Kdo usiluje o to, aby si Církev uchovala svou identitu, je podezříván z »úzkostlivosti«. Předhazuje se mu nedostatek odvahy k riziku, snaha o uplatnění »silné ruky«. Nikdo nemá rád, když jej pokládají za zbabělce. Tak demagogové doufají, že »úzkostlivé«

vyprovokují, aby se vzdali své zásadovosti.

Příkladem zneužívání polopravd je feministické prohlášení, opakované až do omrzení: Dosud mohly ženy v Církvi vykonávat jen »podružné služby«: uklízet kostel a zdobit oltáře. Mlčí se přitom, že muži laici také vykonávali »podružné služby«, jako je zvonit na zvony nebo oblékat celebranta. Ve skutečnosti tu není rozdíl mezi muži a ženami, ale mezi kněžskými a laiky.

Demagogové podle hesla »Chyťte zloděje!« rádi osočují především v médiích některého nepohodlného církevního představeného. Když se napadený pokusí bránit, pak je obviněn, že »kazí dobrý image Církve«. Když se proti organizovanému vystoupení progresistů, které se snaží vyvinout nátlak na církevní představené, postaví hnutí s opačným postojem, ihned je obviněno, že »polarizuje« a narušuje jednotu církevního společenství.

Není věru snadné vyznat se ve všech pletichách a zachovat potřebnou ostražitost.

Josef Bauer

Jeden z mnoha dopisů čtenářů...

Vážená redakce!

V 10. čísle Katolického týdeníku byl uveřejněn rozhovor s kardinálem Vlkem, kterým zde vyslovuje názory, s nimiž při nejlepší vůli a úctě k němu nemohu souhlasit. Již podtitul zmíněného článku – „O hnutí Una Voce, arcibiskupovi Lefebrovi a jeho místních stoupenčích“ – se snaží vzbudit dojem, jako by ti, kdo touží po slavení mše podle misálu z roku 1962,

byli tímto stoupeneci schizmatického arcibiskupa. Celý rozhovor je pak plný informací, které jsou podle mého názoru nepřesné, tendenční a zavádějící.

Velmi bych si přál, kdyby týdeník Světlo podobně jako nedávno v záležitosti Medžugorje uvedl celou zmíněnou kauzu na pravou míru.

S upřímným pozdravem
J. H., Prace

Ze zahraničního tisku:

Kardinál Josef Ratzinger byl opět v centru pozornosti médií, když v prosinci minulého roku v časopise *Lo Stato* znovu obhajoval tradiční latinskou liturgii.

Ratzinger argumentoval, že většina biskupů nesprávně soudí, že ti, kdo si váží tradiční latinské liturgie a touží po jejím návratu, odmítají Druhý vatikánský koncil. „My musíme udělat vše, co jen můžeme, zformovat novou generaci biskupů, kteří budou schopni vidět, že starobylá liturgie není útokem na Koncil, ale jeho naplněním,“ řekl kardinál. „Starobylá liturgie není zpátečnictvím nebo zuřivým tradicionalismem, ale touhou být v Boží přítomnosti.“

Vittorio Messori, autor knížek rozhovorů s kardinálem Ratzingerem *O víře dnes* a *Jana Pavla II. Překročit práh naděje*, komentoval kardinálovo vystoupení slovy: „Kardinál má obavy, že univerzální církev se rozbíjí ve federaci národních církví. V některých zemích – Americe, Německu, dokonce i ve Francii jsou snahy zapomenout na to, co se neomyšleně nazývá římskou liturgií.“

„Co ale považují za zvláštní, že Ratzinger, tento strážce ortodoxie, ochránce víry, se omezuje jen na kritiku nastalé situace, jako by byl bezmocný.“

„Jako když Pavel VI. se slzami stékajícími po tváři podepisoval formální prohlášení, které otevřelo cestu k národní mši. Nebo jako se Wojtyła v roce 1994 při spolupráci na knize *Překročit práh naděje* zmínil o věcech v církvi, které nejdou správným směrem. Vzbudil tím ve mně dojem, že je bezmocný proti tomu zakročit.“

Inside the Vaticana č. 2/99

Una Voce vysvětluje...

Rozhovor s kardinálem Vlkem v 10. čísle KT přinesl nepravdivé a zavádějící informace o postavení a aktivitách mezinárodní laické organizace Una Voce.

V prvé řadě je třeba vyzdvihnout skutečnost, že Una Voce není svázána s činností Bratrstva sv. Pia X. Je autonomním subjektem, jehož stanovy jej zavazují usilovat o větší rozšíření dosavadních možností sloužit mši v římském ritu podle misálu z roku 1962, a to se souhlasem církevních představených. Má oficiální kontakty se Svatým stolicem, zvláště pak s papežskou komisí Ecclesia Dei. Poznámka o tom, že Una Voce není schválenou organizací, vytváří dojem, jako by se jednalo o hnutí nelegálního charakteru. Skutečnost je jiná. Charakter organizace Una Voce je takový, že o žádný souhlas nikdy žádat nemusela. KT se bohužel nezmínil o významné události z loňského října, kdy se během pouti do Říma, kterou Una Voce spolupořádala, sešli příznivci tradiční latinské liturgie na osobní audienci s papežem Janem Pavlem II. i s jinými vysokými církevními představiteli. Je užitečné připomenout v této souvislosti kardinála Ratzingera, který na adresu Una Voce pronesl tato slova:

„Mezinárodní federace Una Voce hraje významnou roli v podpoře užívání Římského

misálu z roku 1962 v poslušnosti k instrukcím Svatého otce. Pro tuto drahocennou činnost vyjadřuji svou vděčnost všem členům Federace a dávám jim své požehnání.“

Česká pobočka Una Voce se již v lednu loňského roku obrátila na kardinála Vlka s žádostí, aby vyhověl přání těch, kteří touží po účasti na tradiční mši svaté. Na jediné schůzce, která se tehdy s kardinálem Vlkem uskutečnila, jsme dostali ústní příslib, že v dohledné době bude našemu přání vyhověno. Písemná odpověď však přišla až po několika měsících a její obsah byl víceméně zamítavý. V posledním odstavci této odpovědi bylo konstatováno, že naše žádost bude projednána v dalších grémiích a teprve poté bude o věci definitivně rozhodnuto. Od té doby se kardinál Vlk vyjadřuje k naší žádosti – v lednu tohoto roku obnovené – již jen ve sdělovacích prostředcích a na naše předchozí pokusy o domluvu nadále nereaguje. Musíme s politováním konstatovat, že za celou dobu naší činnosti nebyl zájem poznat, jaké jsou důvody a motivy této skupiny věřících. Jis-

tě bychom tak předešli mnohým neblahým nedorozuměním.

V době, kdy se tolik energie věnuje sblížení s odloučenými bratry i s příslušníky jiných náboženství, je zarážející, že s katolíky tradiční orientace se „dialog“ nevede a jsou častým terčem nebývale ostrých útoků. Příkladem za všechny jsou výroky, které vzbuzují u věřících dojem, že se sympatizanti Una Voce ocitají mimo Církev a že jsou v jejich postojích obsaženy hereze. Tato slova jsou natolik závažná, že vzniká objektivní potřeba, aby je KT buď přesvědčivě obhájil, nebo se od nich distancoval.

Michal Semín
předseda Una Voce –
Česká republika

DLUHÝ ROZVOJOVÝCH ZEMÍ

Ministři financí sedmi nejbohatších zemí příslibili 20. 2., že se vynasnaží dosáhnout u svých vlád prominutí dluhů nejchudších zemí. Definitivní návrh by měl být vypracován do konce června. Církev již delší dobu usiluje o zrušení těchto dluhů. Nejposledněji se na toto téma vyslovil Jan Pavel II. ve svém poselství ke svatoptostní době. Štýrský biskup Josef Spital řekl, že prominutí dluhů je naléhavě nutné i v tom případě, že by to zemím na Západě poněkud snížilo životní úroveň. Rozdíl mezi chudými a bohatými zeměmi je tak velký, že si to nemůžeme zodpovědět před Bohem.

Radio Vaticana

PAPEŽ DO IRÁKU

Podle katolického patriarchy Rafaela Bidavida z Bagdadu chce Jan Pavel II. na podzim navštívit Irák. Papež dává najevo velký zájem o návštěvu dávné Mezopotámie, zvláště města Ur, odkud Abrahám vyšel na dlouhou cestu do Svaté země.

BEZDOMOVCI ŘÍMA

Římská Charita se stará o část bezdomovců, kteří nemají v Římě kde bydlet. Na ulicích jich žije takto asi 6 000 a církevní a státní centra mají kapacitu jen pro čtvrtinu z nich. Každý pátý tulák je cizinec, mnozí z nich žijí v Itálii bez povolení.

SMLOUVA MEZI KATOLICKOU CÍRKVÍ A IZRAELEM

Stát Izrael podepsal se Svatým stolicem dohodu, podle které získala katolická církev v této zemi plnou právní subjektivitu, která zahrnuje všechny v Izraeli sídlící patriarchy a řeholní společnosti.

Z dopisu čtenáře...

Pokud mohu, sděluji své dojmy z nedělního křesťanského magazínu, který ČT odvysílala v neděli 28. února 1999. V pořadu naprosto chyběla zmínka o abortivních účincích hormonální antikoncepce. To už přece po 30 letech „odborníci“ musí vědět. Ani slovo o zdravé a morálně přípustné metodě – přirozeném plánování rodičovství. Evangelický teolog antikoncepci jednoznačně doporučil, naopak obrana nenarozených, zvláště pak těch postižených, byla velmi slabá. Takto má vypadat ekumenismus v praxi?

Nikdo neodporoval lékařům, který jako indikaci k potratu doporučoval nejen zdravotní a eugenické důvody, ale i nezabezpečení přiměřeného sociálního prostředí. Myšlenky, které byly přínosné a dobré, v tom chaosu zapadly a mám obavy, že člověk, který se v problematice neorientuje, bude mít velmi smíšené dojmy, případně

Věřím, že každý, kdo se umí ohlednout jen trochu zpět, aby poznal hluboké příčiny našeho bezmezného úpadku, ale nejen u nás, nýbrž na celém světě, musí konstatovat, že opuštění křesťanských základů posledního cíle hrozí Evropě zánikem.

Konrád Adenauer

zmatek. Jedna věc tam doslova trčela. Zmínka o tom, že II. vatikánský koncil nepřinesl v postojích katolické církve žádné změny. Bylo to podáno tak, že slovíčko „bohužel“ „viselo ve vzduchu“.

Odpovídá to liberálním postojům, s jakými se setkáváme poměrně často.

Celý ten pořad vyzněl přímo studeně. Povídání o smrtích nejnevinějších lidských bytostí s velkou dávkou bezcitnosti. Snad to byl záměr, aby tvůrci nebyli obviňováni z emotivního přístupu. Nevím, zda takový přístup něčemu dobrému poslouží. Rozhodně tam chyběly již zmíněné důležité informace.

(Pozn. red.: Adresa pisatele v redakci)

TÝDENÍK SVĚTLO NALEZNETE NA INTERNETU NA ADRESE

[http:](http://www.ova.inecnet.cz/svetlo)

[//www.ova.inecnet.cz/svetlo](http://www.ova.inecnet.cz/svetlo)

[e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz](mailto:svetlo@ova.inecnet.cz)

Udělejme něco pro svoji duši. Změňme žebříček hodnot. Obětujme pouť za šťastný přechod do dalšího tisíciletí. Nabídku poutních zájezdů zašle Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel. 0641/741150 nebo 0602/741150.

POZVÁNKA DO ZLATÝCH HOR

Jak už se stává tradicí, začátkem roku kolem svátku Zvěstování Panny Marie si zastupci organizací zaměřujících se na ochranu lidského života od početí do přirozené smrti přicházejí vyprosit pomoc a ochranu své patronky na poutní místo Panny Marie Ochránkyň ne narozených ve Zlatých horách.

Uděláte-li si výlet do Jeseníků letos i vy, můžete se zúčastnit poutní mše sv. v nově vystavěném kostele 27.3. v 15 hod.

Ti, kdo by se rádi zúčastnili, ale nemohou, mají možnost se připojit alespoň duchovně, spojení Modlitbou za nenarozené, kterou těm, kteří ji ještě nevlavstní, obratem pošleme. Stačí jen poslat dopisem ohranovanou obálku se správnou adresou žadatele na adresu HLI-CO, Zázmolí 9, 622 00 Brno

MISIJNÍ CENTRUM PŘI ARCIBISKUPSTVÍ PRAŽSKÉM

Linka důvěry provozovaná Misijním centrem při Arcibiskupství pražském po internetu byla v únoru uvedena po předchozím ročním zkušebním provozu do provozu plného na internetové adrese:

<http://help.misie.cz>

Linka je zaměřena na otázky ohledně víry, různých problémů v životě, náboženství, problematiky sekt, apod. Snaží se také odpovídat na potřebu člověka po navázání přátelství s někým, komu může důvěrovat.

Tým spolupracovníků Misijního centra při AP nejen reaguje na e-mailové dotazy, ale i osobně se setkává s případnými zájemci.

Josef Ptáček

VELIKONOCE V BAZILICE

na Mendlově nám., Staré Brno

Květná neděle 28.3.: Křížová cesta dětí a mládeže ve scénickém provedení, začátek v 17.30 hod.

Zelený čtvrtek 1.4.: Mše sv. v 18.30 hod., možnost adorace do 22.00 hod.

Velký pátek 2.4.: Křížová cesta v 15.00 hod., velikopáteční obřady v 18.30 hod.

Bílá sobota 3.4.: Příležitost k adoraci 9.00 – 12.00 hod., večer: Slavnost Zmrtvýchvstání Páně ve 20.30 hod.

Příležitost ke svátosti smíření: Od 29.3. do 2.4. vždy od 16.00 do 18.15 hod., 2.4. a 3.4. také od 9.00 do 11.00 hod.

*Evžen Martinec OSA
opat starobrněnský*

POZVÁNÍ PRO KNĚZE

Česká biskupská konference zve české a moravské kněze na mimořádné setkání s milánským arcibiskupem kardinálem Carlo Maria Martinim, které se uskuteční ve čtvrtek 15. dubna 1999 v 10.00 hodin v Pastoračním středisku sv. Vojtěcha, Kolejní ul. č. 4 v Praze 6 – Dejvicích (konečná metra A – Dejvická; tram. č. 2, 20, 26 směr Vokovice – zastávka Thákurova).

Po přednášce kard. Martinioho „Poslání kněze ve službě nové evangelizace v církvi žijící v sekularizovaném světě“ následuje diskuse. Překlad z italského jazyka.

Po poledním občerstvení promluví P. ThLic. Josef Hřebík, odb. asistent KTF UK v Praze, na téma „Bůh otce Abraháma – Bůh, Otec Ježíše Krista.“

Předpokládaný konec setkání je ve 14.30 hodin.

*Mons. ThDr. Karel Simandl
generální sekretář ČBK*

UNIE KŘESŤANSKÝCH PEDAGOGŮ, POBOČKA PRAHA

vás zve na přednášku
PhDr. Radomíra Malého

SEKULÁRNÍ HUMANISMUS

kteřá se bude konat v úterý 6. dubna 1999 v 18 hod. (vchod se zavírá v 18,15 hod.) v sále sv. Voršily, vchod z Ostrovní ulice č. 11, Praha 1.

V rámci filozoficko-teologického cyklu budou další přednášky vždy první úterý v měsíci tamtéž.

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

Tato vnitřní spojitost oslavy světců a oslavy Krista je zahrnutá v samém řádu církevního roku a nachází své nejvýmluvnější vyjádření v zásadním dominantním postavení neděle jako dne Páně. Církevní a duchovní angažování křesťana při sledování období církevního roku bude zachovávaním neděle, která tento církevní rok člení, v hlubokém zakotvení v Kristu, z něhož se čerpá strava a podněty.

79. Neděle se tak jeví jako přirozený model, jak chápat a prožívat ony svátky církevního roku, jejichž hodnota pro křesťanský život je tak veliká, že se Církev rozhodla podtrhnout jejich význam tím, že věřící zavazuje k účasti na mši svaté a k dodržování svátečního klidu, i když tyto svátky připadají na různé dny v týdnu. (125 – CIC can. 1247, Kodex východ. práva can. 881 § 1.4) Počet těchto slavnostních dnů se mění v různých epochách vzhledem k společenské a hospodářské situaci jakož i k jejich zakotvení v tradici a kromě toho s ohledem na jejich zajištění civilním zákonodárstvím. (126 – Podle všeobecného

práva jsou přikázány svátky latinské církve Slavnost narození našeho Pána Ježíše Krista, Zjevení Páně, Nanebevstoupení, Těla a Krve Kristovy, slavnost Rodičky Boží Marie, jejího Neposkvrněného početí a jejího Nanebevzetí, svátek sv. Josefa, sv. apoštolů Petra a Pavla a Všech svatých, srov. CIC kan. 1246)

Současný kanonicko-liturgický řád umožňuje, aby každá biskupská konference mohla v případě mimořádných okolností v té či oné zemi snížit počet povinných svátků. K takovému rozhodnutí je třeba předem mimořádného povolení Apoštolského stolce (127 – srov. CIC kan. 1246, § 2) a v těchto případech se slavení tajemství Pána, jako Zjevení, Nanebevstoupení nebo slavnost Těla a Krve Krista, podle liturgických norem překládá na neděli, aby věřící neztráceli možnost rozjímat o těchto tajemstvích. (128 – srov. Kongregace pro bohoslužbu, Normae universales de Anno liturg. 5.7) Rovněž tak se mají biskupové snažit povzbuzovat věřící k účasti na mši sv. i o důležitých svátcích, které připadají

na všední den. (129 – Caeremoniale Episcoporum, n.230)

80. Vlastní pastorační projednání si zaslouží časté situace, kdy je nebezpečí, že lidové a kulturní tradice, typické pro určitou oblast, přehluší slavení neděle a ostatních liturgických svátků a promísí ducha autentické křesťanské víry prvky, které jsou mu cizí, nebo by jej mohly znetvořit. V takových případech musíme pomoci katecheze a příslušným pastoračním zásahem zjednat jasno. Všechno, co se neshoduje s Kristovým evangeliem, je třeba zavrhnout. Nesmíme však přehlédnout, že těmto tradicím – a platí to i pro nové kulturní záměry civilizované společnosti – často nechybí hodnoty, které lze bez nesnází spojovat s nároky víry. Je úkolem biskupů provádět rozlišování, které uchová skutečné hodnoty obsažené v kultuře určitého společenského prostředí a zvláště v lidové zbožnosti, a tak způsobí, že mešní slavnost, zvláště v neděli a o svátcích, jimi nebude trpět, ale naopak dozná obohacení. (130 srov. tamtéž n. 233)

Pokračování příště

Liturgická čtení

Neděle 21. 3. – 5. neděle postní

1. čt.: Ez 37,12–14

Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a.6b–8

Odp.: 7

2. čt.: Řím 8,8–11

Ev.: Jan 11,1–45

Pondělí 22. 3. – ferie

1. čt.: Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 4ab

Ev.: Jan 8,1–11

Úterý 23. 3. – připomínka sv. Turibia z Mongroveja

1. čt.: Nm 21,4–9

Ž 102(101),2–3.16–18.19–21

Odp.: 2

Ev.: Jan 8,21–30

Středa 24. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,14–20.91–92.95

Dan 3,52a.52b.53.54.55.56

Odp.: vlastní

Ev.: Jan 8,31–42

Čtvrtek 25. 3. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.11

Odp.: srv. 8a+9b

2. čt.: Žid 10,4–10

Ev.: Lk 1,26–38

Pátek 26. 3. – ferie

1. čt.: Jer 20,10–13

Ž 18(17),2–3a.3bc–4.5–6.7

Odp.: srv. 7

Ev.: Jan 10,31–42

Sobota 27. 3. – ferie

1. čt.: Ez 37,21–28

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: 10d

Ev.: Jan 11,45–56

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	21.3.	22.3.	23.3.	24.3.	25.3.	26.3.	27.3.
Antifona	270	270	270	270	1335	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	1335	272	272
Antifony	387	828	843	858	1336	890	906
Žalmy	813	828	843	858	813	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	392	395	399	1337	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	392	395	399	1337	406	409
Prosby	388	392	395	399	1337	406	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	1338	407	410
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	1338	273	273
Žalmy	818	833	849	863	1265	895	911
Krátké čtení	389	393	396	400	1338	407	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	1338	407	410
Nešpory: SO							
Hymnus	268	268	268	269	1331	1339	268
Antifony	386	390	838	853	1332	1340	900
Žalmy	808	823	838	853	1332	1340	901
Kr. čtení a zpěv	386	390	394	397	1334	1342	408
Ant. ke kant. P. M.	387	391	394	398	1334	1343	408
Prosby	387	391	394	398	1335	1343	408
Záv. modlitba	389	389	393	396	1338	1338	407
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz; http://www.ova.inecnet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335–OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

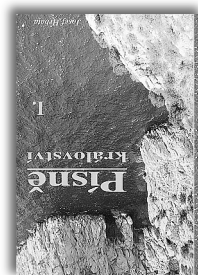
Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Novinové výplatné

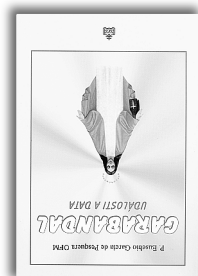
Placeno převodem
706 035

**UPozornujeme na prodejny v Praze,
v nichž můžete zakoupit také tituly vydané
v Matici cyrilometodějské:**
PRODEJNA ARCIDIECÉZNÍ CHARITY
Jecná 2, Praha 2, tel.: 02 / 29 50 29
PRO ECCLESIA CATHOLICA
Jecná ulice č. 4,
ob dva domy vedle prodejny Charity, Praha 2,
tel. 02 / 29 36 89



Pisně království (I. a II. díl)
Josef Hrbat
Stručný rozbor všech zalmů Pisma svatě-
ho, který srozumitelně vysvětluje jejich ob-
sah. Vyznamnou součástí této dvoudílné kni-
hy jsou náměty k meditacím nad jednotlivými
mi zalmými. Titul je určen všem, kdo chtějí
správně chápat význam zalmů a kdo chtějí
hlouběji proniknout do jejich tajemství.
Brož., A5, I. díl – 336 stran,
II. díl – 334 stran,
cena 1 dílu je 89 Kč

PŘIPOMÍNÁME...



Garabandal. Události a data.
P. Eusebio Garcia de Pesquera OFM
Do hor na severu Španělska, do skromně
osady San Sebastian de Garabandal přichází
mnohokrát P. Maria.
Zjeví se čtyřem dívkám od 18. června
1961 do 18. června 1965. O okolnostech
a smyslu těchto událostí informuje podrobně
tato knížka.
Brož., A5, 220 stran, 99 Kč

PŘEDSTAVUJEME...

Představujeme
vám...



Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1



Vydě koncem měsíce března:
Breviář pro laiky
Obnovené vydání denní modlitby církve.
Pevné desky, váz., cca 1890 stran, 590 Kč

Z KARMELITÁNSKÉHO
NAKLADATELSTVÍ
V PRODEJNÁCH MCM...